

Psalm 95: *Venite, exultemus.*

*Laat ons zijn aanschijn
tegemoet gaan met dank,
met muziekstukken
schallen voor hem!*

Geluk is altijd net voorbij. Zoals
je na een storm door het bos fietst,
omgewaaide bomen ziet en weet:
hier is een storm geweest. Je wist het al

want toen de storm op zijn hevigst was
ging je naar het strand, voelde, zag,
werd weggeblazen. Weer thuis
wist je zeker dat je gelukkig was geweest.

Zoals je de prullenmand bij je bureau leegt
en je eigen weggegooide poëzie ziet,
regels en strofen die het niet gehaald hebben,
afgekeurd, verfrommeld, je weet:
dat was die avond dat je schreef. Je wist het al

want toen je schreef was alles verdwenen,
behalve jij, bezig met het verschalken
van uit het niets verschenen woorden,
het componeren van duurzame zinnen,
het weghalen van al het overbodige

en toen je het beeldscherm sloot,
in je ogen had gewreven, je even had uitgerekt –
wist je zeker dat je gelukkig was geweest.

Het is heel eenvoudig. Als je
na tien minuten aan de piano
het slotakkoord speelt, weet je:
ik was gelukkig.